

Un homme nommé Judas

Dinsdagavond 9 juni gingen wij naar het Derde Orde-gebouw waar de toneelgroep van het Henric van Veldeke-college een uitvoering zou geven van "Un homme nommé Judas", ter gelegenheid van het Rectors- en Directeursfeest.

Wij waren er vast van overtuigd iets goeds te zien, daar wij de laatste jaren gewënd waren iets goeds te zien. Toen, na het voorstellen van de spelers, het doek opging, viel er een doodse stilte, die het hele stuk door geheerst heeft, maar die jammer genoeg van tijd tot tijd onderbroken werd door het hinderlijk gelach van enkelen, die daardoor blijk gaven het stuk totaal niet te begrijpen. Het beste is zulke individuen

voortaan maar meteen de zaal uit te gooien. In verband hiermee zij opgemerkt, dat het stuk echt niet geschikt was voor 1ste en 2de klassers, ook al zijn zij "vergezeld van hun ouders of oudere familieleden".

Dat het moeilijk is voor spelers, die voor het eerst op de planken staan, meteen een flitsend gesprek te voeren op het toneel, bleek ook hier duidelijk uit de eerste scène. Dit gesprek had een enigszins rommelig karakter. Het veranderde echter spoedig toen Lea (Desirée van Roosendaal) zich van haar rustbed verheef en met haar uitstekend en geraffineerd spel orde in de zaak bracht.

Het stuk groeide met het opkomen van de Brigadier (Pieter de Blik) en later van Judas (G. Sips), die juist uit de gevangenis vrijgelaten is en zijn vriendin Lea komt opzoeken.

Het werd ons al spoedig duidelijk, dat de schrijvers Claude-André Puget en Pierre Bost niet de Judas op het toneel hebben gezet, zoals wij hem kennen uit de Heilige Schrift. Niet de Judas met de "sissende s", maar een sympathieke Judas. Niet de verrader, maar juist degene die, wij durven haast zeggen béter dan de andere apostelen, begrepen had wie en wat Christus was en in Hem duidelijk de God en de Mens zag. Dat hij zich later toch het leven beneemt vindt zijn oorzaak in het feit, dat hij niet meer in een Christus kon geloven, die, naar híj meende, dood was. Zijn "verraad" was eigenlijk geen verraad. Judas verwachtte, dat, als hij Hem aangaf, Hij zou tonen dat Hij God was.

G. Sips heeft aan deze Judas de gestalte gegeven zoals hij door de schrijvers bedoeld is. Hij was de zoeker en de vinder, de triomfator en de verslagene; de idealist, die naar zijn beste weten de mensheid heeft willen helpen door God te "verraden".

Martje Damen die de rol van Johanna behoorlijk speelde, was in haar spel soms te aarzelend en te geforceerd.

Overal in Un homme nommé Judas zagen wij duidelijk de meesterhand van de regisseur Drs W. Hamilton. Hij heeft het weer eens aangedurfd een stuk te kiezen dat zwaar genoemd mag worden. Hij

Onze regisseur en dhr. Holten

kan dit doen, omdat hij de spelers zóver weet te brengen, dat zij enthousiast worden en daardoor tot prestaties komen die ver boven die van amateurs liggen.

Misschien kan de stijgende lijn, die wij de laatste jaren in de kwaliteit van de toneeluitvoeringen van ons college hebben kunnen waarnemen, een volgend jaar voortgezet worden met een uiteraard hoogstaand, humoristisch stuk, zodat de eerste, tweede en derde klassers - en ook de anderen - eens zonder gewetenswroeging kunnen glimlachen of, voor ons part, schateren.

Guill. van Lijf en } A V
Max Paumen }